

İş Bu Hal

– Mustafa Yılmaz Boz · 08 Temmuz 2025

Mevsiminde bin bir renk, çiçeklerle doluyum,
Kor güneşin altında, kuruyorum sadece.
Herkes gibi bir naçiz, bir Allah'ın kuluyum,
Bir derdime bin çare, arıyorum sadece.
Büyürken küçülmüşüm, kayıtsız bir zamanda,
Başrolünde ben varım, tutulmayan romanda,
Beni seveni bende, seviyorum tamam da,
Aşk dolu şu kalbimi, yoruyorum sadece.
Onun ile uyanır, Onun ile yatarım,
Geçmeyen sızısını, yüreğimde tutarım,
Ne sarılır öperim, ne elini tutarım,
Arada bir yüzünü, görüyorum sadece.
Her sabah karanlığın, duvarından geçerim,
Kaybolmuş yüzlerini, ışığından seçerim,
Ellerimle tutarım, dudayımla içerim,
Bir tek kendi kendime, yarıyorum sadece.
Kırılmış bir bardakta, içmek onu bir yudum
Geçerken gözlerimden, ağlamaktan soğudum,
Kavuşmak muradımdır, beklemekse umudum,

Yıkılmış bir hayali, kuruyorum sadece.
Yere düştü gökyüzü, parçaladı zemini,
Serçenin kursağından, karga aldı yemini,
Ellerimle tutsam da, bir kırsrağın gemini,
Mutluluk denen atı, sürüyorum sadece.
Gözlerimi cennetti, bakışlar mı il-teber?
Tan yerleri karanlık, yok mu benden bir haber,
Küçük bir ay süzümü, bir ışıkla beraber,
Bir rozanın peşinden, yürüyorum sadece.
Sorsalar ki cenneti, dedim vardır her taraf,
Bu dünyada zülüm var, zalim olmuş dört taraf,
Ben derdimden tarafım, derdim benden bertaraf,
Bembeyaz bir mekan da, çürüyorum sadece.
Bir Fuzuli çok geldi, bir bana cemel Safi,
Fazlasını kaldırmaz, bu derdim bana kafi,
Ölmek değil de hani, biraz daha hafifi,
Bir ateşin içinde, eriyorum sadece.
Kahiroğlan gittiğın, o yollardan gelirsın,
Mutlu değil kendisi, bırakın da delirsın,
Sevip te sevilmemek, nasıl bir şey bilirsın,
Bir vitrinin içinde, duruyorum sadece.